

Kitekint? - Miért nem vagyunk jók?

2009 szeptember 20. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

Értékelés kiválasztása Még nincs értékelve

Mérték

Vigyáznunk kell arra, mi kerül a fejünkbe, mert az életünk során szerzett gondolatok agyunk számára az élelmet jelentik. Ahogy testi egészségünket az elfogyasztott étel, úgy szellemi és lelki egészségünket a befogadott gondolat határozza meg.

Szókratész és Szent Pál egyaránt ezt kérdezte: "Miért nem tesszük azt, amir?l tudjuk, hogy jó, és miért döntünk

amellett, amir?l tudjuk, hogy rossz?" Jacob Needleman - elismert amerikai társadalomfilozófus, tizenegy nagy siker? könyv szerz?je, a San Franciscó-i Állami Egyetem filozófiaprofesszora - új kötetében ezt a kérdést f?zi tovább: "Miért nem tudunk jók lenni?" Ad-e választ az ókori görög filozófia, a római sztoikus iskola, a tóra (az Ószövetség els? öt kötete), Jézus és a kereszténység, a buddhizmus, az iszlám és a modern pszichológia erre az egyszer? kérdésre?

Az ókori filozófusok, így Püthagorász, Szókratész, Platón, Arisztotelész és a többiek számára a világegyetem egyetlen él? organizmus volt, amelyet áthatott egy mindent átlátó tudatos intelligencia. Az ember ennek része, és agyunkat gondolatok, vélemények, tapasztalatok népesítik be. Kétféle tudás él együtt a fejünkben: egyik része a világegyetem közös tudása, a másik része a nevelés, oktatás, média, és a mindennapok során épül be az agyunkba. Vigyáznunk kell rá, mi kerül a fejünkbe, mert az életünk során szerzett gondolatok agyunk számára az élelmet jelentik. Ahogy testi egészségünket az elfogyasztott étel, úgy szellemi és lelki egészségünket a befogadott gondolat határozza meg: épen tart vagy megbetegít. Richard Dawkins mémjei - az örökl?dés génjeihez hasonló egységek, amelyek a kulturális örökl?dést határozzák meg, és dönt?en gondolatokból állnak - is ezt sugallják: ahogy a gének, úgy a magunkba fogadott mémek is meghatározzák viselkedésünket.

A nagy világvallások egybehangzóan állítják: van egy mélyebb, isteni eredet? énünk, mely az igazi emberi lényegünk, és van egy másik, mely a napi élet lenyomata. Ha az els?re hallgatnánk, jók lennénk, mert a világegyetem és a mindent átjáró intelligencia jó. De ha a másodikra, akkor a rosszat választjuk, mert a másik énünk alapvet?en önz? jószág. A jó vagy rossz közül azért választjuk sokszor a rosszat, mert nem vizsgáljuk együtt másokkal, mi a helyes vagy helytelen, hanem arra hagyatkozunk, hogy egyénileg mit?l érezzük jól vagy rosszul magunkat. Ezt azonban a napi benyomások, a nevelés, a média és a mindennapi élet keveri ki bennünk, és legmélyebb emberi értékeink hangja csak halkan hallatszik. Miért?

B?nös agyunk fontos képessége a figyelem. Agyunk a túlélés érdekében mindig figyel, keresi a fenyeget? veszélyeket, és a biztonságot. Modern korunkban viszont agyunkat könny? becsapni, mert a médiából és a napi életb?l tömegesen érik olyan vélemények, amelyek nem valódi, hanem vélt veszélyeket sugallnak, és emberi értékeinkkel ellentétes magatartásra buzdítanak. Másik énünket az önzés vezeti, ezt becsapják, mert elhitetik vele, hogy érdekében áll az, ami ellen emberi lénye tiltakozna, ha az értelem nem kifelé, hanem befelé figyelne. Így az igazságosságkeresés helyére a félelem lép, e mögött gy?lölet lappang, amit önz? énünk kisebbrend?ségi érzése táplál. Van-e kiút ebb?l a csapdából?

Igen, van, és meglep?en egyszer?. El?ször arra kell válaszolni, hogy mik vagyunk mi, emberek. A világvallások, az ókori filozófia és a modern pszichológia alapján szerz?nk így válaszol: "Az ember olyan él?lény, aki képes szeretni, és képes azt tenni, amit a szeretet sugall". Mikor hallgatunk a szeretet hangjára? Ha felismerjük, hogy két én lakozik bennünk: az egyiket a szeretet, a másikat a félelem vezérli, és sokszor hozunk olyan döntést, amir?l elhitetik velünk, hogy jó, de ha hallgatnánk a szeretetre, tudnánk, hogy valójában rossz. Ha figyelmüket megtévesztik, sokan rossz választ adnak; ha a szeretetre hallgatunk, csak jó választ adhatunk a politika és a mindennapi élet kérdéseire. Közös gondolkodással segíthetünk is a szeretetnek, hogy legy?zze a félelmet.

Matolcsy György, hetivalasz.hu

Ajánló